

Црну Гору ће још пет година водити Филип Вујановић, бескрајно смијешни лик, човјек без става, човјек који је у стању сатима говорити, а ништа не рећи, човјек који се не пита ни у својој кући. Филип је у предсједничкој кампањи лично на клоуна који млатара рукама, скакуће и забавља публику док се за наступ не припреми главни протагониста циркуса. Ето, тај и такав предсједнички кандидат владајуће коалиције је победио, боље рећи омлатио опозиционе кандидате, и то лагано већ у првом кругу. Да подсетимо, ради се о кандидату који прије пет година, у два изборна покушаја, када је опозиција бојкотовала изборе, није успио извести 50% бирача, па је власт морала мијењати закон како би Црна Гора добила предсједника. И добила га је, опет „захваљујући“ опозицији која због своје неслоге није имала кандидата.

Након пет година опозиција понавља грешку, овог пута још већу, и на мегдан режиму излази са три кандидата. Резултат: предсједнички кандидат власти побјеђује у првом кругу, по први пут од кад се предсједник бира на непосредним изборима. Десило се оно на што је Народна странка упозоравала да ће се десити ако не будемо имали заједничког кандидата. Упозоравали смо, али узалуд. Избори су се претворили у такмичење за лидера опозиције, што је, очигледно, и био једини циљ опозиционих кандидата. Небојша Медојевић, након подршке срамном Уставу и није био опозициони кандидат, па се од њега није могла очекивати одговорност за опозиционо јединство. Али гласачи који су на референдуму подржали опцију заједничке државе и који све ове године трпе шиканирања и прогон од стране власти су очекивали једног кандидата, кандидата који може окупити све опозиционо расположене гласаче без обзира на политичке разлике и који може бити озбиљна алтернатива. То је могао бити независни, политички активни кандидат који би интерес половине Црне Горе ставио испред партијских и лидерских амбиција. Народна странка је предлагала Миодрага Лекића, дипломату од интегритета, кандидата са којим се не би могао мјерити ни један из владајуће структуре, а руку на срце, ни опозициони.

Али, онај који је разбио Блок за заједничку државу у референдумској ноћи и тако растурио по први пут стечено јединство импозантних 185002 гласача, и овог пута је одиграо кључну улогу. Лидер Српске листе се исмијавао идеји о јединственом кандидату говорећи да су веће шансе ако се „оре више бразда“ јер ће се пружити шанса свима да бирају по различитим политичким, националним или идеолошким

критеријумима. Био је спреман за разговор о јединственом кандидату уз само један, „мали“ услов: да тај кандидат буде лично он. И његови савјетници су нашироко образлагали „предност“ опозиционог дјеловања у више колона. Тако Миша Ђурковић на овим истим страницама залагање за јединствени наступ опозиције оцјењује као „наставак једне пропале, губитничке политичке приче која траје седамнаест година“, иако је истина посве другачија. Седамнаест година наступамо разједињено, без озбиљне опозиционе стратегије. Ђурковић маниром „искусног аналитичара“ додаје: „Квази-популистичка прича која наступа са идејом да се све разлике морају суспендовати зарад некаквог химеричног опозиционог јединства, биће најбољи поклон за режим“. Након што су избори ове „аналитичаре“ и „савјетнике“ најбруталније демантовали, за почетак би нас могли поштедјети својих „генијалних“ анализа.

И шта се дешава након опозиционе катастрофе? Умјесто да покажу бар мало одговорности и најаве нову стратегију опозиционог дјеловања која би имала неку шансу за смјену режима на парламентарним изборима наредне године, лидери-губитници славodobитно закључују како су „поправили“ свој изборни резултат, како су задовољни итд. Небојша Медојевић тврди да је „узео“ гласове ДПС-у и да ће то у наредном периоду довести до пада режима, Срђан Милић је задовољан јер је добио знатно више гласова него његова странка на прошлим парламентарним изборима. Ипак, најбљутавију причу, која изазива мучнину, данима након избора, слушамо од Андрије Мандића. Те „приближио се проценту Срба у Црној Гори“, те „направио је значајан раст подршке“, те „полако успијева да хомогенизује и уједини овдашње српско брачко тијело“ итд. Уз то, Мандић критикује Тадића и Коштуницу и криви их што немају слуха за проблеме Срба у Црној Гори, који би, ваљда, били ријешени, само кад би они званично примили Мандића и признали му право ексклузивног заступника српских националних интереса.

Мандић и остали опозициони лидери заборављају да „раст популарности“ од неколико процената у односу на парламентарне изборе не значи и пораст подршке њиховој политици. Најбољи доказ за то су локални избори у Тивту и Херцег Новом, гдје су партијске листе предсједничких кандидата добиле значајно мање гласова. На крају крајева, шта значи поправити свој резултат на изборима на којима је то исто урадила и владајућа коалиција?

Шта значи хомогенизација једне националне заједнице око једне политичке групације, ако она не може довести до смјене режима и ако та хомогенизација не може донијети повољнији статус тој заједници? На страну то што прича Андрије Мандића о хомогенизацији нема везе са реалношћу и користи само за лијечење фрустрација дијела српског бирачког тијела. Срба са правом гласа у Црној Гори има преко 170.000 а Мандић је добио испод 65.000 што је трећина. Шта је са преосталих 110.000, за кога они

Пише: Милан Радовић
уторак, 15 април 2008 17:45

гласају, питање је за Мандића. На какво се, онда, обједињавање позива овај лидер који је добио знатно мање гласова од Миодрага Живковића са прошлих предсједничких избора, и то при излазности од 48%?

Србима, као истинској опозицији црногорском антисрпском режиму, као и осталим опозиционо расположеним грађанима, смјена режима је највећи политички интерес и њему се не може претпоставити борба за националне интересе, јер и она сама може имати смисла и резултата само у смјени власти. Иначе, на који начин се може извршити расподјела друштвене моћи у Црној Гори у складу са њеном етничком сликом, за шта се залаже Српска листа, под влашћу која управо негацијом таквих тежњи себи обезбеђује побједу на изборима и „европски имиџ“? Како Мандић мисли заштитити српски национални интерес, ако сопствено јачање од неколико процената у условима истовременог значајног јачања власти представља као успјех и побједу?

Нека Мандић свој политички проценат и изједначи са националним, то још увијек ништа не значи и неће Срби тиме поправити свој угрожен положај у дукљанској творевини. Је дино решење је смјена власти

. А
једини начин

да се то уради је обједињавање опозиције – онако како је то уради о ДОС у Србији, без сујете, без уцјена и са искреним опозиционим капацитетом који се нужно не изједначава са резултатом на овим или оним изборима. Но, нека се нико не заноси да ће се то у Црној Гори и десити, све док имамо овакву опозицију и овакве „лидере“. СНП је пожурио да први саопшти став да ће на следећим парламентарним изборима изаћи самостално. А све из фрустрације дјеловањем неких других опозиционих структура. Док буде тако, власт може мирно да спава и побјеђује у било ком кругу и на било којим изборима. Рецепт је јасан. Нешто опозиционих гласова се проспе, нешто се неутралише парама, доста опозиционих гласача не излази на изборе фрустрирани нејединством, а ту је и опозициона доктрина елиминисања конкуренције причом да ће „они други“ из опозиције након избора ући у власт са дукљанском коалицијом.

Колико ћемо пута још слушати „вође“ који свој пораз славе као побједу, који узалуд троше огромна материјална средства само у сврху личне промоције и најављују да режим само што није пао? Овако могу да се понашају само они којима су лични и страначки интереси изнад свега, они који пеку волове зато што су добили који мандат или проценат више док њихови бирачи остају без посла, без права на нормалан живот јер живе на рубу егзистенције и трпе понижења и шиканирања која трају већ двадесет година, од режима који побјеђује све убедљивије.

Брука и срамота: предсједнички избори у Црној Гори

Пише: Милан Радовић
уторак, 15 април 2008 17:45

Укратко, неподношљива лакоћа обмањивања јавности са циљем избјегавања одговорности за изборни дебакл опозиције представљају невиђену дрскост, бруку и срамоту .

* Аутор је предсједник Извршног одбора Народне странке.